

Tåler alt «Rastad & Relling in circular» gir nytt liv til slitesterke 50-tallsstoler. Men Elisabeth Engen har fratatt dem sittefunksjonen og i stedet latt dem stråle på veggen.
Foto: RUNE PETTER NESS

Ruiner med potensial

Klimatrussel og finanskriser gjør at gjenbruk ikke bare er «in», men også nødvendig. Tre kunstnere retter søkelyset på potensialet i det kasserte.

Kunst

«**MODERNE RUINER**»
Astrid Findreng, Grethe Britt
Fredriksen og Elisabeth Engen
Heimdal Kunstforening
24. mai - 14. juni

Utstillingstittelen «Moderne ruiner» sår forventninger også om gjenbruk og fornyelse av et gammelt estetisk tema. Det pittoreske ved bortgjemte, forlatte ruiner ble, særlig på 1700-tallet, brukt som romantisk symbol på fortidens storhet og verdens forgjengelighet. Det var også fra 1700-tallet at det vi kaller den moderne tid oppsto, med opplysningstiden og senere den industrielle revolusjon. «Moderne ruiner» peker på etterlatte rester fra vår egen tid, og på det ambivalent pittoreske i bilvrak og forfalne bygninger.

Det er ikke bare temaet som fornyes i Findreng, Fredriksen og Engens utstilling i Heimdal Kunstforening. Elisabeth Engen gir nytt liv til 50-tallsstoler, ved å ganske enkelt la dem være som de er, i installasjonen «Rastad & Relling in circular». Stolene er imidlertid fratatt sin funksjon som sitteredskaper, montert på veggen som en spennende, radierende form. Rastad & Relling-stolene er slike som «aldri» går i stykker; de er bygget for å tåle fem støyter om dagen. Møbler som dette er likevel noe vi kvitter oss med, vi blir lei av dem fordi de lever lenger enn deres stil er moderne. Vi ønsker oss stadig nye gleder, og verdsetter ikke solid håndverk på samme måte som før. Engen dissekterer en gammel lenestol i verket «Obduksjon», og demonstrerer hvor mange ulike materialer som gjemmer seg i konstruksjonen. Lin, råbomull, hampestrie, treull og bomullssateng er bare noen av stolens skjulte kvaliteter.

De store fotografiene fra Grethe Britt Fredriksens serie «Negerbyen» veksler mellom å vise seg

frem som farge- og formkomposisjoner og å formidle historier om forfall. Malingen på en stuevegg bobler og bulker seg av fukt, og skaller av i store flak. En mørken stolpute ligger hullete og skitten i et hjørne. Men fargen på veggen og fargen på den ekle stolputen skaper en frisk kontrast, fanget av fotografen som ikke iscenesetter, men ser det tiltrekkende i det stygge slik det foreligger i øyeblikket. Frosne øyeblikk hentet fra avisbildearkiv, er på sin side utgangspunktet for Astrid Findrengs malerier. Utsnitt av større scener utgjør selvstendige komposisjoner, der det fotorealistiske er redusert til mer analytiske fargeflater. Bilvrak og rullende tanks forteller om noe som en gang var av nyhetsverdi.

Findreng, Fredriksen og Engen er inne på noe svært interessant, men foreløpig uforløst med «Moderne ruiner». For å vise tydeligere hva de vil, trengs mer materiale, et større antall verk. I stedet for å disponere hvert sitt rom, kunne flere dialoger og sammenstillinger av de tre kunstneres verk utviklet kon-

Disseksjon: Den gamle stolen er obdusert, og inni finnes mange ulike materialer.

septet og styrt det i en mer vågal retning. Palettene i Fredriksens fotografier og Findrengs malerier roper til hverandre mellom rommene. Engens stoler aktiverer rommet imellom, men det er plass til mange flere stoler; de fortjener å bugne med sin stolte vilje til å vedvare, tåle tid og tann. Ruiner er gjerne

grunnmuren, bygningens mest solide element, som står igjen når alt det andre har forsvunnet. «Moderne ruiner» er en god smakebit på noe som kan få en tyngre grunnmur.

Anmeldt av SOLVEIG LØNMO